

62. ELS DEIXEBLES SENTEN L'ALÈ DE JESÚS

Commemorem avui la festa de Pentecosta que celebraven els jueus set setmanes després de la Pasqua, originàriament com a festa de la Sega, quan es recollien els primers fruits; en temps de Jesús, es recordava la donació de la Llei al Sinaí i l'aliança de Déu amb el poble d'Israel. La coincidència de la festa cristiana amb la jueva fou purament casual. Jesús havia ordenat als Onze que no s'allunyessin de Jerosòlima, sinó que esperessin la realització de la Promesa del Pare, dient-los textualment (segons el Còdex Beza, en cursiva): «Vosaltres sereu batejats en Esperit Sant, i esteu a punt de rebre'l no gaires dies a partir d'ara, *fins com a màxim la Pentecosta.*» Pentecosta era el darrer dia del termini que Jesús els havia fixat perquè restessin inactius i esperessin amb les mans plegades. No respectaren l'ordre de Jesús elegint Maties per substituir Judes, i la conseqüència fou el retard de la vinguda de l'Esperit, el darrer dia del termini i encara a darrera hora, segons el còmput jueu. Joan, en canvi, segons el passatge de l'Evangeli que llegim avui, situa la donació de l'Esperit Sant el mateix dia de la resurrecció de Jesús, però insinua ja que hi havia grans resistències en el si del cercle dels deixebles: «Al capvespre d'aquell mateix dia, el primer de la setmana i estant les portes barrades del lloc on eren els deixebles per por dels jueus, es presentà Jesús, es posà al mig i els diu: “Pau a vosaltres”» (Jn 20,19). Joan posa l'accent en l'hora tardana, el tancament, la por i les tensions del grup de deixebles. El gest de Jesús d'insuflar sobre ells en el moment d'enviar-los a la missió, reprèn i mena a terme el gest inicial de Jahvè en el Gènesi: «El Senyor Déu plasmà l'home amb pols de la terra i insuflà en el seu rostre un alè de vida, i l'home es convertí en un ser vivent» (Gn 2,7). Jesús acaba l'obra creadora amb el mateix gest, però va més enllà de donar vida: «Insuflà *sobre ells* i els diu: “Rebeu Esperit Sant.”» La consciència de ser fills i filles de Déu que procura el do de l'Esperit representa el salt qualitatiu més extraordinari en la línia evolutiva.

Josep Rius-Camps,

teòleg i biblista